

Forflag til Strandingslov.

mindelige Lovgivning, med Fængsel (almindelig borgerlig Straffelovs § 25), eller under formildende Omstændigheder med Bøder fra 50 til 500 Kr.

For andre Overtrædelser af denne Lovs Bestemmelser anses den skyldige, for saa vidt højere Straf ikke er forskyldt efter den almindelige Lovgivning, med Bøder fra 20 til 200 Kr. For Overtrædelser af de for Bjærgelov stadfæstede Vedtægter kan der i disse fastsættes Straf af Bøder indtil 50 Kr. eller Udelukkelse af Bjærgeløvet. Den, som ved Bjærgning, der sker under Politiets Vedelse, viser sig forsømmelig eller opsjæftig, kan bortvises fra Bjærgningen med Berøvelse af sin Andel i Bjærgelønnen, og ubedkommende, som, efter at være bortvist af Politiet, findes paa Strandingsstedet, straffes med Bøder fra 10 til 50 Kr.

Sagerne behandles som offentlige Politisager.

§ 23.

Denne Lov gælder ikke for Færøerne.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Det har under de Forhandlinger, der gik forud for den under 1ste April f. A. emanerede Lov, været en Forudsætning, at Strandingsforordningen af 28de Dec. 1836 maatte undergaa Forandring som Følge af de i nævnte Lovs Kap. IX om Bjærgeløn indeholdte Bestemmelser, der medføre, at Reglerne om Oprettelse af Bjærgningskontrakt samt Afgørelse af Tvist mellem Parterne om Bjærgelønnens Størrelse og Fordelingen af samme mellem Bjærgerne ikke længer høre hjemme i den særlige Strandingslovgivning. Der er ogsaa i Sverige efter Solovens Træden i Kraft udgaaet en ved samme foranlediget særlig Lovbestemmelse om visse Strandingsforhold, jfr. Lov af 12te Nov. 1891 og Fredg. af 13de Nov. f. A., og i Norge af den Kommission, der har deltaget i Forarbejderne til Soloven, udarbejdet et Udkast til en Strandingslov. Men endog bortset herfra turde en Revision af Bestemmelserne i fornævnte Fredg. af 28de Dec. 1836 anses paafaldt af Nødvendigheden. Foruden at denne Lov i sig indeholder en stor Mængde Bestemmelser, der nærmest henhøre under administrativt Instruksion, tør man vistnok ogsaa gaa ud fra, at den for en stor Del hviler paa Forudsætninger, der væsentlig have forandret sig, siden den emanerede, idet navnlig de forandrede Kommunikationsforhold og de organiserede, med fortrinlige Hjælpemidler udstyrede Bjærgningsforetagender, som den senere Tids Fornødenhed har kaldt til Live, have fremkaldt For-

hold, der ere afgjort forskellige fra dem, under hvilke Forordningen af 1836 er bleven til. Endelig turde det Tidspunkt være kommet, hvor det er naturligt at tilvejebringe ensartede Regler for Bjærgningsforholdene i det øvrige Land og paa Bornholm, hvor Bjærgningsvæsenet endnu er reguleret ved Reskr. 21de Mai 1785, medens den ved dette Reskript foreskrevne Organisation netop paa Grund af de antydede Ændringer i Forholdene maa siges at befinde sig i Oppløsnings-tilstand.

Idet saaledes Afsløsningen af de i Fredg. 28de Dec. 1836 indeholdte Bestemmelser ved nye, til de forandrede Forhold svarende og for hele Landet gældende Forordninger antages tilstrækkeligt besøjet, skal det, med Hensyn til de Grundsaetninger, hvorpaa det foreliggende Forslag, bortset fra den Indflydelse paa Affattelsen, som de i Solovens §§ 224—229 indeholdte Forordninger har maattet udøve, i øvrigt hviler, særligt fremhæves, at man navnlig ikke har kunnet anfæ det for stemmende med Nutidens Forhold at paalægge Befolkningen en saadan ubetinget Pligt til at stille sin Arbejdskraft og sit Materiel til Raadighed for at bjærge Andemands Gods, som den, paa hvilken den hidtidige Ordning af Bjærgningsforholdene hviler. Medens enhver er pligtig, for saa vidt det kan ske uden Skade for Liv eller Helbred, at bistaa ved Redningen af Medmennesker (Straffelovens § 199) og ligeledes maa tilstede Raadighedsudøvelse over sit Gods, som